

Fundació Suñol

'Le bal des pendus. 1992' de Miquel Barceló.

★★★★★

1970-2001

Fundació Suñol

Cap per avall. Així es troben els animals morts que pintà Miquel Barceló –probablement copiats d'un mercat marroquí– a *El ball dels penjats*, una de les millors obres de la Col·lecció Josep Suñol. I així es podria titular la mostra que ara presenta la seva fundació, perquè, tot i les dates del títol, les peces no s'exposen seguint cap cronologia. El temps hi està capgirat, com ho està la figura amb aparença de bebè de *Potència*, escultura penjada del sostre de Jordi Sabaté. Així mateix, són moltes les pintures figuratives en què el representat sembla caure en el buit, dels temps i de la matèria pictòrica: els grans quadres *Noche americana-a* i *Noche americana-b* de Tomás Gómez en són el millor exemple. També alguns mobles, habitualment associats a l'estabilitat, a la comoditat, estan aquí suspesos, ja sigui físicament alçats del terra, com les dues butaques de Pep Duran a *Paisatge trobat*, o pintats, flotant sobre un fons de rajola blanca en la peça *Sense títol* de Ramon Parramon o en la indeterminació del paper a *Claustro* de Yamandú Canosa. La presència humana o el seu rastre, deixat pels objectes de la vida quotidiana, queden doncs en suspens,

mentre les instal·lacions alteren el concepte d'ordre i d'estabilitat, alterant els límits de la domesticitat artística amb títols com *Estanteria* de Carmen Calvo o *Justificació a la dreta* d'Antonio Socas. Remoguda, la línia del temps ens indica el trasbals viscut en uns anys en què es comencen a qüestionar els grans pesos pesants que fins llavors havien constituït les bases de la història de l'art: el temps ja no va cap endavant, ja no té sentit pensar en una evolució vers un suposat progrés, i això implica que es pot beure sense complexos del passat, cosa que significa deixar de creure en l'obra d'art com a peça única i en l'artista com al seu únic autor. *Capitomba* de Joan Brossa, una taquilla de banc capgirada i un grapat de monedes per terra, pot ser una bona metàfora de com això es tradueix en el mercat. I és que a Espanya, a finals dels setanta i principis dels vuitanta, coincidint amb la victòria socialista, comença en art el que s'ha anomenat l'època de l'entusiasme. Aquesta exposició és un bon recorregut per conèixer alguns dels principals artistes d'aquest període i alguns dels que vingueren després de l'obertura postfranquista. Una bona manera per conèixer com es recuperà l'art espanyol mentre a fora la postmodernitat marcava la batuta d'un art ja, i per sempre, cap per avall. *-Joana Hurtado*

Jannis Kounellis

★★★★★

Jannis Kounellis

Galeria Carles Taché

Un seguit de llençols blancs, secs, immensos, s'estenen de punta a punta de la sala. Acompanyats d'uns farcells negres espargits pel terra, fan que la galeria sembli un safareig. Però alguna cosa ens diu que tot és més que roba neta. Un llençol esquinçat i martellejat per un mar de claus introdueix un to d'agressivitat que ens fa llegir el conjunt des d'una altra perspectiva, a la qual s'afegeixen un parell de teles pintades de negre que pengen de la paret. Com si la pintura hagués caigut de la tela, o com si haguessin netejat l'art sencer de la pintura, Kounellis sembla recrear un terrat dels d'abans per on alguna cosa hi neix: en la instal·lació del fons, entre embolcalls de roba i metall, unes fileres de terra deixen brotar uns petits cactus. Aquesta planta confirma que en l'obtusa i erma blancor de les galeries d'art alguna cosa petita però punxant

Llençols que poden prendre vida.

pot prendre vida. L'estira i arronsa entre la simplicitat dels materials i la profunditat hermètica dels continguts és propi de l'*arte povera*, terme que encunyà el crític italià Germano Celant per designar un moviment del qual Kounellis és un dels màxims exponents. El fet que la paraula 'cactus' provingui de Grècia, d'on és l'artista, tanca el cercle d'una mostra on cada obra ha estat pensada i creada *in situ* i expressament per anar més enllà dels seus *Sense títol*. *-J.H.*

Obra única

L'art de la fisicoquímica

Aparell per a la compensació osmòtica de la pressió de la riquesa durant la contemplació de la pobresa. Alice Chreischer MACBA. Fins al 18 de maig.

Pols oposats o vasos comunicants. Art i ciència tornen a evolucionar junts. La termodinàmica descriu la pressió osmòtica com aquella que es requereix per mantenir un sistema en estat d'equilibri. Una ironia al servei d'aquesta instal·lació de narrativa científicocrítica. Investigadora de les relacions entre política, negocis i cultura, l'artista berlinesa hi fa un paral·lelisme de l'explotació, exclusió i distorsió dels principis fonamentals, no pas científics sinó eticopolítics. Els que regel-

xen el món des d'una perspectiva més injusta i denunciadora, forjats en els laboratoris dels governs liberals del capitalisme. Es creu que la creació de vida va derivar de l'evolució dels sistemes unicel·lulars cap a una membrana que permetés un intercanvi eficaç de matèria. També la creació de desigualtats deriva a l'obra en una filera de membranes, forats negres, xifres i connexions. Se sap que el fenomen de l'osmosi sustenta la vida, l'allarga i la motiva, però encara és insalvable la seva comprensió conceptual. Un misteri que converteix l'osmosi en un fenomen màgic. El mateix principi que regeix aquest aparell artístic.

-Carolina Tubau

